

Cesta do Osvětimi a Březinky

V den, kdy si naše země připomíná výročí vzniku Protektorátu Čechy a Morava, tedy 15.3., jsme se v počtu 59 lidí (z toho 3 pedagogové) vydali na místo, na které nemůže být lidské pokolení ani náznakem hrdé. Naopak. Místo zmaru, beznaděje, neskutečné krutosti.

S myšlenkou navštívit koncentrační tábor Osvětim jsme s kolegyněmi přišly již před několika roky, ale, jak už to bývá, nečekané události tento úmysl oddálily. Tento školní rok se akci uskutečnit podařilo. Zájem ze strany žáků byl mimořádný, na všechny se nedostalo, ale není důvod se rmoutit, příští rok zájezd může proběhnout znovu.

Ráno 15.3. jsme nastoupili do autobusu Cestovní kanceláře CK2 z Prahy. V 5:10 dorazil poslední opozdilec a mohlo se vyjet. Cesta ubíhala rychle, v Ostravě k nám přistoupil delegát cestovní kanceláře. Ten celkem zajímavým výkladem probral ze spánku osazenstvo autobusu.

Naše prohlídka měla 2 části – první se týkala místa koncentračního tábora Osvětim, druhá Březinky. V Osvětimi nás uvítal nechvalně proslulý nápis nad branou Arbeit macht frei.

Rozdělili jsme se na 2 skupiny, prošli jsme bezpečnostní vstupní prohlídkou, byli nám přiděleni dva průvodci – a mohlo se začít. Průvodci byli Poláci, mluvili směsicí češtiny, slovenštiny a polštiny. Ale po několika málo minutách jsme si zvykli. Tento den jsme měli trochu smůly, neboť nebyla k dispozici sluchátka. I v takovém objektu se řeší spory mezi firmami, které tuto službu provozují. Po několika okamžicích výkladu bylo jasné, že to, co uvidíme a uslyšíme, nemůže nechat nikoho bez emocí.

Všichni byli otřeseni pohledem do vitrín expozice, kde dříve bývali ubytovaní vězni a nyní jsou zde zbytky toho, co patřilo člověku. Hromady vlasů, bot, ošacení, pomůcek (protézy), kufrů, tašek, hrnců, hrnků...To bylo opravdu nezapomenutelné. A pobyt v někdejší plynové komoře, byť dlouhý jen nezbytně, je také zvláštní zkušeností.

Druhá část – Březinka – nás uvítala známým pohledem z různých dokumentů, publikací, filmů. Železničními kolejemi a vstupní budovou. Zde jsme procházeli po celkem velkém prostranství po místech, kde žili vězni pro člověka v nepředstavitelných podmínkách.

Naši průvodci dokázali vyprávět opravdu barvitě...a naše představivost ponurou atmosféru ještě prohloubila. Cca v 17:00 byla prohlídka u konce. Mluvili jsme mezi sebou, zda to všechno, co jsme viděli, je autentické, opravdové. Bylo.

Studenti se chovali dobře, nemusely se řešit žádné projevy nevhodného chování. Zhruba ve 23:00 jsme šťastně dorazili do Mladé Boleslavi. Podle reakcí účastníků zájezdu tato akce byla, nejen pro mladého člověka, velmi přínosná. Dle počtu lidí, kteří měli stejný úmysl jako my, tedy vidět na vlastní oči, soudíme, že o historii zájem je a že z takových hrůz by se lidstvo mělo poučit.

Závěrem bych chtěla poděkovat své kolegyni Martině Zemanové, která se s vervou jí vlastní postarala o zajištění celé akce a její hladký průběh.

